

Groot in te leiden en voor te dragen; het was eigenlijk alweer een afleggettje, dat in 1804 door de Bataafsche Maatschappij voor taal en dichtkunde met de tweede prijs bekroond was en dat Tollens in genoemd genootschap reeds ten gehore had gebracht voor zijn stadgenoten ⁶⁾; in zijn Gedichten zou hij het – terecht – geen plaats meer waardig keuren.

Zijn inleiding begint weer even beminnelijk als de eerste maal: „Mijne Heeren, waardige voorzitter, achtbare bestuurders dezer Maatschappij, leden van verdiensten, groot en beroemd door schitterende gaven, die de ziel zijt van ons maatschappelijk ligchaam! honnoraire en buitengewoone leden wier onderscheiden smaak overeenstemt in zucht naar kennis, in liefde tot wetenschap! Kunstminnende dames! en gij allen, mijne heeren, die mij dit uur verplichtend vereert met uw tegenwoordigheid! ontvangt de be-tuigenis van mijne zuiverste hulde.” Enzovoorts. Via de verheven vaderlandsliefde en de glorie van Grieken en Romeinen komt hij op Hugo de Groot, wiens daden hij zo bekend acht dat hij er niets over durft te zeggen, waarop hij zijn lofdicht begint waarin ook niets van belang voorkomt.

Doch later trad Tollens niet vaak meer in Verscheidenheid op; wel werd hij in 1816 tot erelid benoemd, maar hij liet er zich zelden meer zien ⁷⁾. Hij was toen een gevierd dichter, en dit gezelschap was hij kennelijk ontgroeid.

NOTEN

- 1) Rotterdams Jaarboekje 1956 blz. 193 e.v.
- 2) t.a.p. blz. 201.
- 3) billijk = terecht.
- 4) Vergilius.
- 5) abstracte, theoretische.
- 6) Schotel, Tollens en zijn tijd (Tiel 1860) blz. 39.
- 7) Rotterdams Jaarboekje 1956 blz. 213.